

«Catalonia» també a la signatura dels nostres articles

La normalització del nostre país en tots els àmbits passa certament per un munt de coses que, si bé han millorat en els últims temps, encara estan lluny de la situació que seria desitjable. Entre molts altres exemples, tothom ha vist les dificultats de poder tenir un estatut com cal, de tenir seleccions esportives catalanes, de veure l'ús del català realment normalitzat en tots els àmbits de la vida quotidiana... fins i tot a Europa encara no saben com sona el català oficialment.

Tots aquests grans temes pendents són fonamentals per esdevenir un país normal. Malauradament, la seva evolució depèn dels cicles de l'alta política catalana i espanyola, en la qual els ciutadans tenim una capacitat d'incidència limitada (o almenys això ens sembla). Hi ha, però, molts altres petits detalls del dia a dia, que sovint ens passen desapercebuts, i que podem utilitzar per aportar el nostre petit granet de sorra cap a aquesta normalització. Són molt més importants del que ens puguin semblar, i

aquests sí que només depenen de nosaltres mateixos!

A l'*Avui* del dia 24 de maig de 2006, va aparèixer un article de David Bueno i Torrens, professor i investigador en genètica de la Universitat de Barcelona, amb una proposta ben senzilla. En paraules seves, «Actualment hi ha molts catalans fent ciència a Catalunya i arreu del món, la qual cosa ens permet albirar un bon futur per a la recerca al nostre país, sempre que, és clar, les administracions hi apostin decididament. El que no fem servir gaire, però, és la nostra denominació d'origen comuna; malauradament només un de cada deu articles científics realitzats al nostre país n'inclouen el nom, Catalunya o Catalonia, entre els quals, per cert, tots els meus. I per posar el nom del nostre país no cal cap benedicció oficial...».

Jo m'hi apunto. I animo des d'aquestes ratlles a tots els matemàtics i científics catalans a fer-ho també. De mica en mica, s'omple la pica.

Enric Ventura
UPC

Què publiquem sobre matemàtiques?

Una experiència melancòlica

Amb paraules semblants a les d'aquest títol, G. H. Hardy inicià la seva afamada «Autojustificació d'un matemàtic», on no mostra precisament el seu entusiasme per les tasques de divulgació, les quals ara, per contra, hom considera importants encara que difícils, instant-nos als matemàtics a fer l'esforç necessari per donar a conèixer el nostre treball a la gent, tant pel respecte degut als ciutadans, com pel nostre propi interès i afany de supervivència.

Quan aquesta tasca es duu a terme a la premsa diària, la limitació d'espai, la inoportunitat d'usar símbols i fórmules, i la necessitat d'atraure l'atenció dels lectors, la converteixen en una tasca especialment àrdua. Els qui gosen emprendre sols aquesta tasca, de vegades, solen caure en certs vicis que transmeten una imat-

ge una mica distorsionada del que és el treball d'un matemàtic. Però, malgrat tots aquests inconvenients, sóc dels qui anima tots aquells que tinguin facilitat de paraula a utilitzar els mitjans de comunicació al seu abast per mostrar a aquelles persones interessades a saber-ho que les matemàtiques són una ciència viva i útil, que són importants per al progrés i que estan de vegades amagades en moltes activitats de la nostra experiència quotidiana.

La llengua i les matemàtiques són els pilars de la il·lustració, i tenen un paper fonamental en l'educació primària i secundària. En contra de certa opinió massa generalitzada, em sembla que els conceptes i els problemes matemàtics considerats en aquests nivells són relativament senzills i intuïtius. I és per això que poden ser atacats amb certa profunditat, servint per entrenar la ment en l'art del raonament precís.